

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 294/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Ľudovítom Paulovičom, Martina Rázusa 19, Lučenec, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 Co 184/2018-143 z 29. januára 2020 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 113/2021 z 25. novembra 2021 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 Co 184/2018-143 z 29. januára 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Cdo 113/2021 z 25. novembra 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že žalobkyňa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) sa podanou žalobou (po pripustení jej zmeny súdom, pozn.) domáhala proti sťažovateľovi zaplataenia pohľadávky v sume 23 235 eur s príslušenstvom. Svoj nárok odôvodnila tým, že sťažovateľ nesplnil svoj záväzok, ku ktorému sa zaviazal v písomnej dohode o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „dohoda o vyporiadaní BSM“) uzavretej so žalobkyňou 21. januára 2011 po rozvoze ich manželstva. V predmetnej dohode sa sťažovateľ okrem iného zaviazal previesť darovacou zmluvou na ich spoločnú dcéru [REDAKOVANÉ] tam bližšie špecifikované nehnuteľnosti patriace do jeho výlučného vlastníctva, pričom v prípade

nesplnenia predmetného záväzku v lehote do 31. mája 2011 sa zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 23 235 eur s prísl. v stanovených ročných splátkach.

3. Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 6 C 408/2013-102 z 10. apríla 2018 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobkyni (resp. správcovi konkurznej podstaty, keďže na majetok žalobkyne bol vyhlásený konkurz) sumu 23 235 eur spolu s príslušenstvom a zaviazal ho nahradiť úspešnej žalobkyni trovy konania.

3.1. V odôvodnení uviedol, že vzhľadom na námietku sťažovateľa predbežne posudzoval platnosť uzavretej dohody o vyporiadaní BSM. Akcentujúc princíp zmluvnej voľnosti účastníkov v občianskoprávných vzťahoch, okresný súd dospel k záveru, že aj keď bola predmetom dohody o vyporiadaní BSM nehnuteľnosť patriaca do výlučného vlastníctva sťažovateľa, je potrebné túto dohodu považovať za platnú. Podľa názoru okresného súdu je dohoda o vyporiadaní BSM v súlade so zákonom, s dobrými mravmi a vyjadruje súhlasný, slobodný a vážny prejav vôle účastníkov, pričom táto nebola uzavretá v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok, čo účastníci deklarujú v čl. III bode 4 dohody. Dodal, že hoci sťažovateľ namietal absolútnu neplatnosť uvedenej dohody, v odpore proti vydanému platobnému rozkazu zo 17. júla 2013 sám priznal, že k realizácii prevodu spornej nehnuteľnosti darovacou zmluvou na jeho dcéru skutočne pristúpil, avšak táto následne nepodala správe katastra návrh na vklad, preto k prevodu vlastníckeho práva nedošlo.

4. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

4.1. Krajský súd konštatoval, že rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 4 Cdo 147/2011 z 27. augusta 2013, na ktoré odkázal okresný súd, sa síce netýka úplne totožných skutkových okolností, hoci tieto sú veľmi podobné, ale z hľadiska jeho aplikovateľnosti na prípad sťažovateľa považoval za podstatný tam vyjadrený záver o zmluvnej voľnosti účastníkov pri vyporiadaní BSM dohodou. Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru, že ak sa strany sporu na základe ich slobodne vyjadrenej vôle dohodli, že predmetom ich dohody o vyporiadaní BSM bude aj záväzok sťažovateľa previesť na ich spoločnú dcéru spornú nehnuteľnosť, tak nemožno súhlasiť s tým, že by tento záväzok nebol dojednaný platne. Ako neopodstatnenú krajský súd vyhodnotil aj odvoláciu námietku sťažovateľa týkajúcu sa neurčitosti dohody o vyporiadaní BSM, pokiaľ ide o pasíva uvedené v článku I dohody.

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. b) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa v časti, v ktorej namietal vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. b) CSP, odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako neprípustné, a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako neodôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

6.1. Vo vzťahu k uplatnenému dôvodu prípustnosti podľa § 420 písm. b) CSP najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ jeho naplnenie odvíja od nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu (správcu konkurznej podstaty). S poukazom na relevantnú judikatúru najvyšší súd konštatoval, že nedostatok vecnej legitímácie neodôvodňuje prípustnosť dovolania, pričom sa nestotožnil s tvrdením

sťažovateľa, že konanie vedené súdmi nižších inštancií bolo poznačené vadou podľa § 420 písm. b) CSP.

6.2. V súvislosti s dôvodom prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd, posudzujúc dovolanie sťažovateľa podľa jeho obsahu, špecifikoval právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v nasledujúcom znení: „*či je prípustná možnosť rozšírenia predmetu dohody o vyporiadaní BSM nad zákonný rozsah skutočne existujúceho majetku podliehajúceho BSM.*“ Pokiaľ ide o namietaný odklon od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. Cpj 86/1971 (R 42/1972), najvyšší súd poukázal na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý záväzok sťažovateľa previesť darovacou zmluvou na ich spoločnú dcéru predmetné nehnuteľnosti patriace do jeho výlučného vlastníctva považoval za výsledok slobodnej vôle účastníkov dohody o vyporiadaní BSM. S týmto právnym názorom sa najvyšší súd plne stotožnil a zdôraznil, že predmetné právne posúdenie je v súlade s jeho ustálenou rozhodovacou praxou, a to konkrétne s rozhodnutím sp. zn. 4 Cdo 147/2011.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutým rozhodnutiam krajského súdu a najvyššieho súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej po rekapitulácii skutkového stavu namieta, že:

- a) konajúce súdy sa pri rozhodovaní odchýlili od zmyslu a účelu právnej úpravy Občianskeho zákonníka, konkrétne od jeho ustanovení § 149 a § 150 regulujúcich vyporiadanie BSM, a nerešpektovali ani stanovisko pléna Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. Cpj 86/1971 (R 42/1972), podľa ktorého sa dohoda o vyporiadaní BSM môže týkať len bezpodielového spoluvlastníctva, ktoré zaniklo. Napriek opakovaným námietkam sťažovateľa týkajúcim sa absolútnej neplatnosti uzavretej dohody o vyporiadaní BSM, ktorá okrem iného obsahuje záväzok sťažovateľa previesť na spoločnú dcéru účastníkov nehnuteľnosť patriacu do jeho výlučného vlastníctva, konajúce súdy považovali predmetnú dohodu za platnú. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 147/2011, na ktoré zhodne odkázali všetky konajúce súdy, pritom nie je podľa názoru sťažovateľa vzhľadom na výraznú odlišnosť skutkových okolností prípadu na jeho prejednávajúcu vec vôbec aplikovateľné. Odkaz na nepoužiteľné rozhodnutie najvyššieho súdu považuje sťažovateľ za ústavne neudržateľný a zasahujúci do jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie;
- b) argumentácia krajského súdu a najvyššieho súdu o „*nadradení*“ princípu zmluvnej voľnosti účastníkov dohody o vyporiadaní BSM, ktorej predmetom sa stal aj majetok nepatriaci do masy BSM, je neakceptovateľná;
- c) odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nesvedčí o uskutočnení dôkladného dovolacieho prieskumu, ale len o formalistickom prevzatí argumentov poskytnutých odvolacím súdom bez dôkladného a presvedčivého odôvodnenia.

8. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 700 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom. Spolu s ústavnou sťažnosťou podal aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu) podľa § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že aj keď sa sťažovateľ vo formulovanom petite ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia svojich označených práv podľa ústavy a dohovoru len napadnutým uznesením najvyššieho súdu, z argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti je zrejmé, že výslovne namieta taktiež porušenie jeho práv rozsudkom krajského súdu, ktorého vykonateľnosť navrhuje odložiť, pričom krajský súd tiež označuje za porušovateľa svojich práv. Predmet svojho prieskumu preto ustálil tak, ako je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

10. V kontexte prezentovanej sťažnostnej argumentácie považuje ústavný súd v prvom rade za žiaduce zdôrazniť, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom (I. ÚS 31/05) a v zásade nemá právomoc preskúmať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý im predchádzal so základnými právami. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, čím by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (IV. ÚS 43/04).

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

11. V prípadoch uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť je lehota pre podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (IV. ÚS 481/2011, I. ÚS 276/2010, III. ÚS 227/2010).

12. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje námietky týkajúce sa nerešpektovania stanoviska pléna Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. Cpj 86/1971 (R 42/1972) a z toho vyplývajúce nesprávne právne posúdenie otázky (ne)platnosti dohody o vyporiadaní BSM [bod 7 písm. a) a b)]. Predmetné dovolacie námietky, ktoré sa argumentačne významne prekrývajú s ústavnou sťažnosťou, už pritom boli predmetom preskúmania najvyšším súdom z hľadiska posudzovanej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľa označeným v bode 1 tohto uznesenia predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

13. Keďže sťažovateľ využil možnosť podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (a to bez toho, aby v ústavnej sťažnosti tvrdil, že niektorá z jeho dovolacích námietok nebola v dovolacom konaní uplatniteľná), ústavný súd odmietol

ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

14. Ústavný súd stabilne judikuje, že posúdenie splnenia podmienok, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (m. m. II. ÚS 324/2010). Uvedené však zároveň nevyklučuje, že ústavne konformné posúdenie vlastnej právomoci najvyšším súdom je následne ústavným súdom preskúmateľné v konaní o ústavnej sťažnosti.

15. V súlade s uvedeným sa tak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameral na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody odmietnutia dovolania sťažovateľa, a teda či účinky jeho dovolacej právomoci boli zlučiteľné s právom strany na prístup k súdu a súčasne či zo strany najvyššieho súdu došlo k splneniu požiadaviek kladených na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to so zreteľom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia.

16. Sťažovateľ najvyššiemu súdu v konkrétnostiach vytýka nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie a ústavnú neakceptovateľnosť právneho názoru, podľa ktorého môže byť predmetom dohody o vyporiadaní BSM aj majetok vo výlučnom vlastníctve jedného z účastníkov, t. j. majetok nepatriaci do masy zaniknutého BSM. Predmetný názor, s ktorým sa najvyšší súd v celom rozsahu stotožnil, totiž podľa sťažovateľa odporuje stanovisku Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. Cpj 86/1971 (R 42/1972), v zmysle ktorého môže byť predmetom vyporiadania BSM len majetok patriaci do zaniknutého BSM. Súčasne namieta neaplikovateľnosť záverov rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 147/2011 na jeho prejednávajúcu vec, a to pre podstatnú odlišnosť skutkových okolností prípadu.

17. Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že hoci sťažovateľ v dovolaní nevymedzil konkrétnu dovolaciu otázku, najvyšší súd, uplatňujúc materiálny prístup k ochrane práv sťažovateľa, zohľadnil podstatu jeho dovolacej argumentácie a právnu otázku ustálil tak, „či je prípustná možnosť rozšírenia predmetu dohody o vyporiadaní BSM nad zákonný rozsah skutočne existujúceho majetku podliehajúceho BSM“ (bod 15 napadnutého uznesenia). V súvislosti s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa odklonu odvolacieho súdu od právneho názoru vyjadreného v stanovisku R 42/1972 sa najvyšší súd stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom, ktorý, akcentujúc zmluvnú autonómiu účastníkov, uviedol, že predmetom dohody o vyporiadaní BSM mohol byť aj záväzok sťažovateľa previesť nehnuteľnosť patriacu do jeho výlučného vlastníctva na spoločnú dcéru účastníkov, keďže išlo o prejav ich slobodnej vôle (bod 16 napadnutého uznesenia).

18. Najvyšší súd síce v tomto smere odkázal na svoje rozhodnutie sp. zn. 4 Cdo 147/2011, ktoré sa, ako správne uvádza sťažovateľ, týka zrušenia uznesenia o schválení zmluvy (vyhláseného v konaní o vyporiadanie BSM) pre neplatnosť zmluvy podľa hmotného práva z dôvodu,

že predmetom dohody (zmieru) neboli všetky hnutelné a nehnuteľné veci, práva a záväzky patriace do BSM, avšak podstatným bola aj v danom rozhodnutí zásada autonómie vôle a zmluvnej slobody účastníkov pri uzavretí dohody o vyporiadaní BSM. Ak sa preto najvyšší súd stotožnil s právnym názorom súdov nižšej inštancie, že nie je na ujmu platnosti uzavretej dohody o vyporiadaní BSM, ak v nej účastníci na základe slobodne a vážne prejavenej vôle urobili predmetom vyporiadania aj vec (v tomto prípade nehnuteľnosť) patriacu do výlučného vlastníctva jedného z nich, nemožno mu z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť.

19. Zároveň nemožno prisvedčiť ani námietke sťažovateľa o nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení napadnutého uznesenia, pretože najvyšší súd neponechal bez povšimnutia žiadne zásadné dovolacie námietky, ale relevantným spôsobom na ne reagoval, keď konštatoval, že k namietanému odklonu od jeho rozhodovacej praxe z dôvodov uvedených sťažovateľom nedošlo. Jeho závery považuje ústavný súd na rozdiel od sťažovateľa za zdôvodnené riadne a zrozumiteľným spôsobom, preto je predmetná námietka neopodstatnená.

20. Bez ambície dopĺňať napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ústavný súd po preskúmaní veci uvádza, že princíp zmluvnej autonómie všeobecne uplatňovaný v občianskoprávných vzťahoch má pri usporiadaní spoločných majetkových vzťahov bývalých manželov dohodou a pri samotnom vytváraní jej obsahu zásadný význam (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 134/2018). Právna úprava pritom nebráni tomu, aby súčasťou dohody o vyporiadanie BSM bola aj dohoda iného zmluvného typu, ktorej účastníkom by bola i ďalšia osoba odlišná od bývalých manželov (ako tomu bolo v prípade sťažovateľa), pričom ak táto spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom pre právne úkony (§ 37 a nasl. Občianskeho zákonníka), nečiní ju neplatnou len to, že je obsiahnutá v dohode o vyporiadaní BSM (pozri *Dvořák, J. Spáčil, J. Společné jmění manželů* v teorii a v judikatuře. 2. rozšírené vydání, Praha : ASPI, a. s., 2007, s. 201 alebo rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 1342/2011 z 26. februára 2013).

21. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy:

22. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, sťažovateľ namieta porušenie tohto práva v nadväznosti na namietané porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a rovnako ani jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu predmetného základného práva vlastníť majetok.

23. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa preto ústavný súd aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K návrhu na odklad vykonateľnosti:

24. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu) z dôvodu, že na podklade právoplatných a vykonateľných rozhodnutí konajúcich súdov sa proti nemu začala viesť exekúcia o vymoženie 57 911,75 eur. Vymáhanie uvedenej sumy predstavuje pre sťažovateľa bezprostrednú hrozbu úplnej devastácie jeho podnikateľskej činnosti a ohrozenie existenčného zabezpečenia jeho osoby, ako aj jeho rodiny.

25. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

26. Ústavný súd predmetnému návrhu sťažovateľa na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu nevyhovel (bod 2 výroku uznesenia), keďže ústavnú sťažnosť odmietol v celom rozsahu z dôvodov už bližšie ozrejmených v tomto uznesení. Zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu predbežnej, resp. dočasnej ochrany totiž vyplýva (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. mája 2022

Miloš Maďar
predseda senátu